

1) Τὸ ξύλον, ἐκ τοῦ ὁποίου, τιθεμένου ἐπὶ τῶν ὤμων, ἐξαρτοῦν οἱ ἀχθοφόροι τὰ φορτία Μακεδ. (Καταφύγ.) Χίος — Λεξ. Βυζ. 2) Θαλάσσιον ρεῦμα ἀντίθετον πρὸς ἄλλο Λεξ. Βλαστ. ἐνθ' ἄν. Συνών. ἀναφόριν 2β.

ἀναφουντουλλίζω Πόντ. (Χαλδ.) ἀναφουντουλλίζω Πόντ.

Ἐκ τῆς προθ. ἀνὰ καὶ τοῦ ρ. φουντουλλίζω.

1) Ἀναθάλλω, ἐπὶ δένδρων καὶ φυτῶν Πόντ. (Χαλδ.): Ἐνεφουντούλισαν τὰ φυτά. Συνών. ἀναφυλλιάζω 1, ἀναφυλλίζω 1, φουντουλλίζω, φουντώνω. 2) Ἐνδυναμοῦμαι, αὐξάνω, ἐπὶ φλογὸς Πόντ. (Χαλδ.): Ἐνεφουντούλισεν ἡ βρούλα (φλόξ). Συνών. ἀναδίνω Β 4. 3) Μετβ. ἀποσπᾶ ἄνθη ἐξ ἀνθοφόρου φυτοῦ Πόντ.

ἀναφουντουράζω Πόντ. (Σάντ. Χαλδ.)

Ἐκ τῆς προθ. ἀνὰ καὶ τοῦ ἀμαρτ. ρ. φουντουράζω.

1) Μετβ. ἀναδεύω, ἀνακινῶ συμπεπυκνωμένα πράγματα διὰ νὰ καταστήσω αὐτὰ ἀραιότερα Πόντ. (Σάντ.) Συνών. ἰδ. ἐν λ. ἀναφουφουδιάζω 1. 2) Ἀμτβ. ἀνυψοῦμαι, ἐπὶ χώματος τὸ ὁποῖον σκαπτόμενον ἐξοιδαίνεται καὶ σχηματίζει βώλους Πόντ. (Χαλδ.): Τὸ χῶμα ἐνεφουντουράσεν. Συνών. φουσκώνω.

ἀναφουντουριάγμαν τό, Πόντ. (Σάντ.)

Ἐκ τοῦ ρ. ἀναφουντουράζω.

Ἀνακίνησις συμπεπυκνωμένων πραγμάτων, ἀραιώσις. Συνών. ἀναφουφούδιασμα, ἀναφουφούλιασμα 1.

ἀναφουφουδιάζω Κρήτ. Πελοπν. (Κλουτσιοχ. Τρίκκ.) — Λεξ. Βλαστ. Πρω. Δημητρ.

Ἐκ τῆς προθ. ἀνὰ καὶ τοῦ ρ. *φουφουδιάζω.

1) Ἀνασηκώνω, ἀναδεύω πράγματα διὰ νὰ μὴ συμπιέζονται, ἐπὶ τῶν γεμισμάτων στρωμάτων καὶ προσκεφαλαίων, οἶον πτίλων, μαλλίου, βάμβακος κττ., ἐνθ' ἄν.: Ἀναφουφουδιάζω τὸ μαλλὶ τοῦ στρωμάτου - τὸ μπαμπάκι ἀπὸ τὸ πάπλωμα Λεξ. Δημητρ. Συνών. ἀναφουντουράζω 1, ἀναφουφουλιάζω 1, ἀναφουφουλώνω, φουσκώνω. 2) Ἀνακινῶ, ἀνασηκώνω τὰ πτερά μου, ἐπὶ πτηνῶν Λεξ. Πρω. Δημητρ.: Ἀναφουφουδιάσεν ὁ κόκορας ζυγώνοντας τὴν κόττα Λεξ. Δημητρ. Ἀναφουφουδιασμένα ἔχει τὰ φτερά του τὸ πουλὶ ἔς τὸν ὕπνον τοῦ αὐτόθ. Συνών. ἀναφουφουλιάζω 2.

ἀναφουφούδιασμα τό, Πελοπν. (Κορινθ. Φεν.) — Λεξ. Βλαστ. Πρω. Δημητρ.

Ἐκ τοῦ ρ. ἀναφουφουδιάζω.

Ἀνασήκωμα, ἀραιώμα τῶν πεπιεσμένων γεμισμάτων στρωμνῆς ἢ προσκεφαλαίου, οἶον μαλλίου, βάμβακος κττ. Συνών. ἰδ. ἐν λ. ἀναφουντουριάγμαν.

ἀναφουφουλιάζω σύνθηθ. ἀναφουλιάζω Πελοπν. (Μάν.) ἀνιθουλιάζου Ἰμβρ.

Ἐκ τῆς προθ. ἀνὰ καὶ τοῦ ρ. φουφουλιάζω. Ὁ τύπ. ἀναφουλιάζω καθ' ἀπλολ., ὃ δὲ ἀνιθουλιάζω ἐξ ἀμαρτ. ἀνεθουλιάζω < ἀνεφουλιάζω. Διὰ τὴν ἐναλλαγὴν τοῦ φ καὶ θ πβ. φυλακὴ - θυλακὴ, θεὸς - φεὸς κττ.

1) Ἀναφουφουδιάζω 1, ὃ ἰδ., σύνθηθ.: Ἀναφουφουλιάζω τὸ στρώμα - τὸ προσκέφαλο σύνθηθ. Ἀναφουφούλιασε τὰ σκουτιά νὰ μὴ ζαρώνουν Πελοπν. (Ἀρκαδ. Λακων.) Θὰ πιάσῃ ν' ἀνιθουλιάσῃ τὰ στρώματα καὶ τὰ προσκέφαλα Ἰμβρ. 2) Ἀναφουφουδιάζω 2, ὃ ἰδ., Ζάκ. Πελοπν. (Ἀρκαδ.) — Λεξ. Πρω. Δημητρ.: Ἀναφουφουλιάζει ἡ κόττα Ἀρκαδ. Μετοχ. ἀναφουφουλιασμένος = ὁ ἠνωρθωμένος, ἐπὶ τῶν τριχῶν τῆς κεφαλῆς ΚΠασαγιάνν. Μοσχ. 29: Μὲ μαλλιά ἀναφουφουλιασμένα ἀναπήδησ' ὀρθός.

ἀναφουφούλιασμα τό, ΠΔεκάξ. Τριφύλλ. 10 — Λεξ. Βλαστ. Πρω. Δημητρ.

Ἐκ τοῦ ρ. ἀναφουφουλιάζω.

1) Ἀναφουφούδιασμα, ὃ ἰδ., Λεξ. Βλαστ. Πρω. Δημητρ. 2) Βαθεῖα ἐκσκαφὴ τῆς γῆς, διὰ τῆς ὁποίας τὸ χῶμα καθίσταται ἀραιότερον ΠΔεκάξ. ἐνθ' ἄν.: Τὸ ἀναφουφούλιασμα τῆς γῆς ἔς τὸ βάθος κάνει πολὺ καλὸ ἔς ὅλα τὰ χωράφια.

ἀναφούφουλος ἐπίθ. Ζάκ. — Λεξ. Βλαστ. Πρω. Δημητρ. ἀναφούφουλους Μακεδ. (Μελέν.) ἀναφούφουρος Πελοπν. (Βούρβουρ.) ἀναφούφουλας Ζάκ.

Ἐκ τῆς προθ. ἀνὰ καὶ τοῦ οὐς. φουφούλα.

1) Ὁ μὴ πεπιεσμένος, ἀπαλός, μαλακὸς Μακεδ. (Μελέν.) Πελοπν. (Βούρβουρ.) — Λεξ. Βλαστ. Πρω. Δημητρ.: Ἀναφούφουλο μπαμπάκι - στρώμα Λεξ. Δημητρ. 2) Κοῦφος, ἐπιπόλαιος, μωρὸς Ζάκ.

ἀναφουφουλώνω Πάρ. ἀνεφ' φ' λώνω Πάρ. (Λεῦκ.)

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἀναφούφουλος.

Ἀναφουφουδιάζω 1, ὃ ἰδ.

ἀναφράγξια τά, ἀμάρτ. ἀνιφράγξια Λέσβ. ἀνωφράγξια Χίος ἡφράγξια Μακεδ. (Ζίχν. Πάγγ.)

Ἐκ τοῦ ρ. ἀναφράσσω. Ὁ τύπ. ἀνωφράγξια κατὰ παρετυμ. πρὸς τὸ ἐπίρρ. ἄνω.

1) Ἡ γωνία ἢ σχηματιζομένη μεταξὺ τοῦ ἄνω μέρους τοῦ τοίχου καὶ τοῦ γείσου τῆς στέγης κοιν. ἐνθ' ἄν.: Ὡς τὰ ἡφράγξια τοῦ σπιτιοῦ μας ἔχ' ἡ οἱ κουκουβάγιες φουλὰ Πάγγ. 2) Τὸ ὑπὲρ τὸ ἀνώφλιον τόξον μετὰ τοῦ κοιλώματος, ὑπέρθυρον Χίος.

ἀναφράσσω Κρήτ. — Λεξ. Δημητρ.

Τὸ μεταγν. ἀναφράσσω.

Φράττω χῶρόν τινα, ἀνεγείρων τοίχον ἢ ἄλλο φράγμα ἐνθ' ἄν.: Ἀμε ν' ἀναφράξῃς τὸ σῶχωρο, γὰρ δὲ θὰ σ' ἀφήσῃ βροῦμα τὰ ἔχνη (ἔχνη = ζῶα) Κρήτ.

ἀναφρικιάζω ἀμάρτ. Μέσ. ἀναφρικιάζομαι Χίος (Καρδάμ.)

Ἐκ τῆς προθ. ἀνὰ καὶ τοῦ ρ. φρικιάζω.

Φρίττω, φρικιῶ: Σὰ βλέπω αἷμα ἀναφρικιάζομαι. Συνών. ἰδ. ἐν λ. ἀνατριχιάζω 1.

ἀναφριμάζω ἀμάρτ. ἀναφρουμάζω ΣΠασαγιάνν. Ἀντίλ. 8

Ἐκ τῆς προθ. ἀνὰ καὶ τοῦ ρ. φριμάζω.

Ρωθωνίζω, ἐπὶ ἵππων: Ἀναφρουμάζουν τ' ἄλογα.

ἀναφρυδιάζω Πελοπν. (Κάμπος Λακων.)

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἀνάφρυδος.

Ἀνυψῶν τὰς ὀφρὺς ἀρνοῦμαι, ἀνανεύω. Πβ. Ὁμ. ι 468 «ἀνὰ δ' ὀφρὺσι νεῦον ἑκάστω».

ἀνάφρυδος ἐπίθ. Λεξ. Βλαστ. Πρω. Δημητρ.

Ἐκ τῆς προθ. ἀνὰ καὶ τοῦ οὐς. φρύδι.

Ὁ ἔχων ἀνυψωμένας, ἀνασηκωμένας τὰς ὀφρὺς.

ἀναφτερακίζω Κρήτ. — Λεξ. Πρω. Δημητρ. ἀναφτερακίζου Θράκ. (Αἰν.) ἀνεφτερακίζω Α.Κρήτ. ἡνεφτερακίζω Α.Κρήτ. ἡνεφτερακῶ Θράκ. (Σαρεκκλ.)

Ἐκ τῆς προθ. ἀνὰ καὶ τοῦ ρ. φτερακίζω. Ἡ λ. καὶ ἐν Ἐρωτοκρ. Β 1620 (ἐκδ. ΣΞανθοῦδ.) «... καὶ ν' ἀναφτερακίσου | καὶ νὰ πετάξουν τὸ ζιμιό...»

1) Κινῶν τὰς πτέρυγας ἐτοιμάζομαι πρὸς πτήσιν, πτερούσσομαι Κρήτ. — Λεξ. Πρω. Δημητρ. Συνών. ἀναφτερειάζω 1, ἀναφτερουγιάζω Α 1, ἀναφτερουγίζω.

2) Μεταφ. σκιρτώ Θράκ. (Αἰν. Σαρεκκλ.) Κρήτ.: Ἀναφτιράζ' οἱ ἄμα ἤκ' οἱ ποῦς ἤρτιν οὐ γιός τ' εἰς Αἰν. Ἐνεφτερακεῖ ἡ καρδιά μ' Σαρεκκλ. || Ἄσμ.

Κι ὁδε θὰ σ' ἀνεστορηθῶ, κίτρομαδαρινεῖά μου,
τότ' ἀνεφτερακίζουνε τὰ φύλλα τοῦ καρδιᾶς μου

Α.Κρήτ. Συνών. ἀναφτεριάζω **5**, ἀναφτερουγιάζω **B 2**, ἀναφτερω **2**. **3)** Ἀναλαμβάνω, συνέρχομαι Θράκ. (Αἰν.) Κρήτ.

ἀναφτεριάζω ΑΒαλαωρ. Ἔργα 2,124 ΣΠασαγιάνν. Ἀντίλ. 20 — Λεξ. Ἐλευθερουδ. Βλαστ. Πρω. Δημητρ. ἀναφτιριάζου Θράκ. (Αἰν.) Μέσ. ἀναφτιριάζουμι Στερελλ. (Αἰτωλ.)

Ἐκ τῆς προθ. ἀνά καὶ τοῦ ρ. φτεριάζω.

1) Ἀναφτερακίζω **1**, ὁ ἰδ., ΑΒαλαωρ. ἔνθ' ἀν. — Λεξ. Βλαστ. Πρω. Δημητρ.: Ποίημ.

ὦ, τί χαρὰ ποῦ τό 'πιασε | τὸ ἔρημο τ' ἀηδόνι,
ἀμέσως ἀναφτέριασε, | πετᾷ καὶ ξανανέωνει!

ΑΒαλαωρ. ἔνθ' ἀν. **β)** Πετῶ ΣΠασαγιάνν. ἔνθ' ἀν.: Ποίημ.

Χαίροντας 'ς τ' ἀνεμόβορο, τὸ δρόλαπα ἀψηφῶντας,
ἀναφτεριάζει μοναχὸς ὁ βασιλεὺς τοῦ αἰθέρα.

2) Κινῶ τὰς πτέρυγας ἐκ φόβου καὶ ταραχῆς Λεξ. Ἐλευθερουδ. Πρω.: Ἀκούν οἱ κόττες τοῖς βροντῆς κι ἀναφτεριάζουν. Συνών. ἀναφτερουγιάζω **A 2**. **3)** Μὲ τὰς πτέρυγας ἀνασηκωμένας κυλίομαι ἐπὶ τοῦ ἐδάφους, ἐπὶ πτηνῶν Στερελλ. (Αἰτωλ.) **4)** Ἀρχίζω νὰ ἀποκτῶ πτερά, πτεροφυῶ Λεξ. Δημητρ. **5)** Μεταφ. σκιρτῶ ἐκ χαρᾶς Θράκ. (Αἰν.) Συνών. ἀναφτερακίζω **2**, ἀναφτερουγιάζω **B 2**, ἀναφτερω **2**.

ἀναφτέριασμα τό, ΑΒαλαωρ. Ἔργα 2,191 — Λεξ. Ἐλευθερουδ. Βλαστ. Πρω. Δημητρ.

Ἐκ τοῦ ρ. ἀναφτεριάζω.

1) Ἀπλωμα τῶν πτερύγων, πτήσις ΑΒαλαωρ. ἔνθ' ἀν. — Λεξ. Βλαστ. Πρω. Δημητρ.: Ποίημ.

... Ἀπ' τὰ μικρά μου χρόνια

πολλὴ περίχαρο, τρελλό, μέσ' 'ς τ' ἀναφτέριασμά μου
μοῦ 'βρεν ὁ πόνος τὴν καρδιά ...

ΑΒαλαωρ. ἔνθ' ἀν. Συνών. ἀναφτερούγισμα **1**. **2)** Πτεροφυῖα, πτίλωσις Λεξ. Ἐλευθερουδ. Πρω. Δημητρ. Συνών. ἀναφτερούγισμα **2**.

ἀνάφτερος ἐπίθ. Λεξ. Βλαστ. Πρω. Δημητρ.

Ἐκ τῆς προθ. ἀνά καὶ τοῦ οὐσ. φτερό.

Ὁ γοργῶς καὶ ἐλαφρῶς βαίνων, ταχύπους ἔνθ' ἀν.: Ἄσμ.

Ἀνάφτερος κατέβηκε γιὰ τὸ γιαιτὸ 'ς τὴ χώρα
Λεξ. Δημητρ. Συνών. ἀνεμοπάτης.

ἀναφτερός ἐπίθ. Κεφαλλ. ἀναφτιρός Σάμ.

Ἐκ τοῦ ρ. ἀνάφτω καὶ τῆς παραγωγικῆς καταλ. -ερός.

1) Ὁ ἀνημμένος, ὁ καίων Σάμ.: Ἄσμ.

Κι μ' ἔν' ἀναφτιρὸ δαυλὶ τὴ γιφαλὴ μου δέρον.

2) Ὁξύθυμος, ὀργίλος Κεφαλλ. Συνών. ἀράθυμος.

ἀναφτερουγιάζω Θήρ. Κεφαλλ. Κύθηρ. Σῦρ. — ΑΒαλαωρ. Ἔργ. 3,206 ΑΛασκαράτ. Ἡθῆ 237 Α'Εφταλιώτ. Μαζώχτρ. 60 — Λεξ. Μπριγκ. Ἐλευθερουδ. Πρω. Δημητρ. ἀναφτερουγιάζου Θράκ. (Αἰν.) ἀνεφτερουγιάζω Θήρ. ἀνεφτερουγιάζω Σίφν. Μέσ. ἀναφτερουγιάζομαι Σῦρ.

Ἐκ τῆς προθ. ἀνά καὶ τοῦ ρ. φτερουγιάζω. Τὸ μέσ. ἀναφτερουγιάζομαι καὶ παρὰ Σομ.

A) Κυριολ. **1)** Ἀναφτερακίζω **1**, ὁ ἰδ., Θήρ. Κεφαλλ. Κύθηρ. Σίφν. — ΑΛασκαράτ. ἔνθ' ἀν. — Λεξ. Μπριγκ. Ἐλευθερουδ. Πρω. Δημητρ.: Ἀρχισαν κι ἀναφτερουγιάζουν τὰ κλωσσόπουλλα Λεξ. Πρω. Οἱ κόττες ἀναφτερουγιάσανε ΑΛασκαράτ. ἔνθ' ἀν. Ἀνεφτερουγιάζει τὸ πουλὶ καὶ θὰ μοῦ φύῃ Θήρ. **2)** Κινῶ τὰς πτέρυγας ἐκ φόβου καὶ ταραχῆς ΑΒαλαωρ. ἔνθ' ἀν.: Ποίημ.

Καὶ δρασκελίζουν πεταχτὰ τὴ σιδερένια φράχτη
π' ὁλόγυρά τους ἔπηξε, σεισμὸς τὸ πέρασμά τους,
τὰ ὄρνεα ἀναφτερουγιάσαν ...

Συνών. ἀναφτεριάζω **2**. **3)** Κάμνω μικρὰ πτερυγίσματα, πετῶ ἀπὸ κλάδου εἰς κλάδον Κεφαλλ. **4)** Ἐγκαταλείπω ἐκ φόβου τὴν φωλεάν μου Θράκ. (Αἰν.)

B) Μεταφ. **1)** Ἐγκαταλείπω τὴν πατρίδα μου, ἀποδημῶ Θράκ. (Αἰν.) **2)** Ἐνεργ. καὶ μέσ. σκιρτῶ, ἀναπηδῶ Σῦρ. — Α'Εφταλιώτ. ἔνθ' ἀν.: Ἀναφτερούγισσε ἀπὸ τρόμο ὁ Μιχάλης Α'Εφταλιώτ. ἔνθ' ἀν. Ἀναφτερουγιάστηκε ἀπὸ τὴ χαρὰ του Σῦρ. Συνών. ἰδ. ἐν λ. ἀναφτερακίζω **2**.

ἀναφτερούγισμα τό, Κεφαλλ. Σίφν. — ΑΛασκαράτ. Ἡθῆ 182 — Λεξ. Πρω. Δημητρ.

Ἐκ τοῦ ρ. ἀναφτερουγιάζω.

1) Ἀναφτέριασμα **1**, ὁ ἰδ., Κεφαλλ. Σίφν. — ΑΛασκαράτ. ἔνθ' ἀν.: Ἀκουσα κοντὰ μου ἀναφτερούγισμα ΑΛασκαράτ. ἔνθ' ἀν. **2)** Ἀναφτέριασμα **2**, ὁ ἰδ., Λεξ. Πρω. Δημητρ.

ἀναφτερουγίζω Χίος — Λεξ. Ἐλευθερουδ. Βλαστ. Πρω. Δημητρ. ἀνεφτερουγίζω Α.Κρήτ. ἀνεφτερουγίζω Χίος

Ἐκ τοῦ μεταγν. ἀναπτερυγίζω. Ἡ λ. καὶ ἐν χειρογρ. τοῦ Ἐρωτοκρ. τοῦ 1710. Ἰδ. Ἐρωτοκρ. Β 1620 (ἔκδ. ΣΞανθοῦδ.) ἐν ὑποσημειώσει.

Ἀναφτερακίζω **1**, ὁ ἰδ., ἔνθ' ἀν.: Ἄσμ.

Πέροδικα τ' ἀκού' τὸ ἀνεφτερουγίζει,
ἀπὸ πλάι πλάι πάει τσαὶ καθίζει

Χίος

ἀναφτερω ΔΣολωμ. 45 ΜΜαλακάσ. ἐν Ἀνθολ. Η' Αποστολίδ. 220

Ἐκ τοῦ ἀρχ. ἀναπτερω. Ἡ χρῆσις λογία.

1) Κινῶ τὰς πτέρυγας, πετῶ ΔΣολωμ. ἔνθ' ἀν.: Ποίημ. Μὲ τὰ μάτια ἀκολουθῶντας | τὸ νεογέννητο τὸ φῶς καὶ σὲ δαῦτο ἀναφτερῶντας | τῆς ἐξέβγαينه ὁ ψαλμὸς ἀπ' τ' ἀθάνατο τὸ στόμα.

2) Σκιρτῶ, πάλλομαι ΜΜαλακάσ. ἔνθ' ἀν.: Ποίημ. Ἀ, πῶς χτυπᾷ κάμμιὰ φορὰ τούτ' ἡ καρδιά κι ἀναφτερᾷ τώρα 'ς τὰ γεροντάματα!

Συνών. ἰδ. ἐν λ. ἀναφτερακίζω **2**.

ἀνάφτης ὁ, Λεξ. Δημητρ. Θηλ. ἀνάφτρα ἡ, Λεξ. Βλαστ. 361 Δημητρ.

Ἐκ τοῦ μεσν. οὐσ. ἀνάφτης = ραδιοῦργος, ὑποκινητής. Ἡ λ. καὶ παρὰ Σομ.

1) Μακρὰ ξυλίνη ράβδος φέρουσα κατὰ τὸ ἄκρον κηρίον, διὰ τῆς ὁποίας ἀνάπτονται ἐν ταῖς ἐκκλησίαις τὰ κανδήλια, οἱ πολυέλεοι καὶ αἱ λαμπάδες Λεξ. Δημητρ. Συνών. καντηλανάφτης. **2)** Τὸ θηλ. ἀνάφτρα, ὑπερβολικὴ θερμότης, καῦμα Λεξ. Βλαστ. Δημητρ.: Ἀὐγουσιάτικη ἀνάφτρα Λεξ. Δημητρ. Συνών. κάψα, λαύρα, λιοπύρι.

ἀναφτός ἐπίθ. πολλαχ. ἀναφτὸ Καλαβρ. (Μπόβ.) ἀναφτὸ Τσακων. ἄναφτὸ Ἀπουλ. ἄναφτὸ Καλαβρ. (Μπόβ.) Τὸ μεσν. ἐπίθ. ἀναφτός.

